

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

" 1901 "

Személy

Hely

Szerző

Cím Takarékoság a központi városházán.
Tan.

Forrás:

Budapesti hírlap.

Bp.

(Hely)

1901

VII/28

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Takarékosság a központi városházán.

A központi városháza összes helyiségeibe bevezették a villamos világitást. 20.000 koronánál többbe került ez, s a berendezés már tavaly őszszel készen volt, miért is az elmúlt télen pompásan ragyogtak a villamos körték minden folyosón, minden ablaktalan előszobában és minden teremben, sőt téli napokon természetesen egész délelőtt. A villamos világitásnak azonban van bizonyos jó oldala, a mely némely körülmények mellett végzetessé válik. Ilyen például a könnyű kezelhetőség. Takarékos háztartásban ez arra jó, hogy az ember ne sajnálja lépten-nyomon lecsavarni, meg fölcsavarni, a szerint, a mint nélkülözheti, ott azonban, a hol 960, mond: *kilencszázhatvan* hivataloszolgára van bízva a világitás, elképzelhető, hogy minő következményei lettek az oly világitásnak, a melynél egyetlen csavarfej elfordítására 8—10—50 láng gyulad ki egyszerre, a melyeket külön kellene eloltogatni, a mihez persze igen érzékeny lelkiismeretesség szükséges. Így történt, hogy mikor az idei tavasszal a téli szezon világitási költségeit összeszámították, oly hallatlan pánik tört ki a központi városházán, hogy haladéktalanul hívták a villámossági fölszerelés szállítóját, és megkérdezték, hogy mennyiért lenne szives lámpáit leszerelni és visszavenni? A huszezeren fölüli számlát benyújtó vállalat erre azt felelte, hogy a fölszerelést legyen szives a főváros a füstre akasztani, az neki nem kell, a leszerelést azonban elvégzi 2000 koronáért. Ekkor előhívták a gázgyár embereit. Ezek a leszerelést ingyen vállalták el, ellenben a gázcsövek bevezetéseért, a lámpákért és az Auer-égőkért

Közp. nyomt. XX. cs. 81. sz.

kértek egy akkora összeget, a mitől a hideg kilelt mindenkit, a ki a világitási ügyben némileg felelősnek érezte magát.

Szerencsére azonban a fővárosházán soha sincsenek mentőgondolat hijával. Valakinek eszébe jutott ugyanis, hogy hiszen a fővárosnak volt már az idén egy ilyen világitási föl- és leszerelése, és pedig az iskolaépületeiben, a melyekbe fölöslegesen beállítottak vagy ezer darab Auer-lámpát, közgyűlési fölszólalások után azonban megint szépen leszedték. Ezekkel az Auerekkel azóta a főváros nem tudott mit csinálni, míg ellenben most, ime, megjött a nap, mely új fényt deríthet rájuk. Elő is szedték a szegény kis körtéket a gazdasági hivatal raktárából, és ennek az eszmének csakugyan megvolt az a haszna, hogy a gázberendezés költsége már most felére leszáll.

És ennek fölötte örvendenek a központi városházán, és nem minden megelégedés nélkül hangoztatják, hogy a takarékoság szelleme immár állandó

tanyát ütött a 700.000 forint költséggel átalakított vén kaszárnya lebontásra váró falai közt. Ez a szellem most egyelőre abban nyilvánul, hogy e vén falakat és bolthajtásait mindenfelé döngetik, kalapálják és furják, a folyosók ismét tele vannak létrákkal, állványokkal és kőmives legényekkel, kik a friss vakolatot és a friss festést mindenünnen leveszik, s az imént kitatarozott helyiségeknek olyan szint adnak, mintha az imént állottak volna ki valami ostromot. No de hadd éljenek a fővárosi szobafestők is, s aztán meg megnyugvást adhat az a tudat is, hogy az erről a munkáról szóló jelentés, a szigorú takarékosági rendelet értelmében egész iv merített papiros helyett csak félvirre van írva.